



ת"פ 55467/02/16 - מדינת ישראל נגד נפתלי בנאבו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55467-02-16 מדינת ישראל נ' בנאבו(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד עינת מירז

המאשימה

נגד

נפתלי בנאבו ע"י עו"ד שאול עזרא

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של הפרת הוראה חוקית, הסגת גבול, תקיפה, איומים והחזקת סכין. ואלו עובדות כתב האישום בו הודה הנאשם:

ביום 17.2.16 היה אמור הנאשם לשהות במעצר בית, בשל הליך אשר התנהל נגדו בבית המשפט לתעבורה. למרות מעצר הבית, בסמוך לשעה 22:30 יצא הנאשם יצא יחד עם אחיו, נתן בנאבו (להלן: **נתן**) והשניים הגיעו רכובים על קטנוע לבית משפחתו של אריאל בוזגלו בשכונת רמות בירושלים.

כאשר הגיעו הנאשם ונתן לבית המשפחה, ראו במקום את אריאל בוזגלו והחלו לרדוף אחריו, ובידיהם סכינים שלופים. אריאל נכנס אל בית משפחתו והנאשם ונתן נכנסו אחריו אל תוך הבית. אמו של אריאל נסתה למנוע מהנאשם ומנתן להכנס אל הבית ונתן ריסס אותה בגז מדמיע ואיים עליה, כי "ימצוץ את הדם" של בניה. כתוצאה נגרמו לאמו של אריאל תחושת צריבה ואדמומית בעיניה.

הנאשם ונתן נמלטו מהמקום ואביו של אריאל ניסה לעכב אותם. בתגובה איים נתן על אביו של אריאל, כי ירצח אותו וישחט אותו, וזאת בעוד הנאשם ונתן מחזיקים בידיהם סכינים.

מעבר לכך, הנאשם הפר את מעצר הבית בו אמור היה לשהות ארבע פעמים נוספות.

תחילה כפר הנאשם ונשמעו עדויותיהם של שני הוריו של אריאל. לאחר שמיעת העדויות הגיעו הצדדים להסכמה דיונית, במסגרתה תוקן כתב האישום והנאשם הודה בו.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה שמה את הדגש בטיעונה על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ומסוכנותו הגבוהה העולה, בין היתר, מעברו המכביד. מנגד, הפנתה לנסיבותיו האישיות היחודיות, אליהן אתייחס בהמשך. לאור מכלול הנתונים בקשה להשית על הנאשם עונש של שנת מאסר בפועל ולהפעיל באופן מצטבר מאסר מותנה שלחובתו.

ב"כ הנאשם שם את הדגש בטיעונו על נסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות של הנאשם. בכלל זאת, טען כי ריצוי עונש המאסר קשה לנאשם במידה ניכרת יותר מאשר לאדם אשר נסיבותיו "שגרתיות" יותר. עוד טען, כי הנאשם היה משני בארוע, ואילו אחיו נתן היה הדומיננטי יותר.

לאור אלה, ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בימי מעצרו.

מתחם העונש - עבירות האלימות

הנאשם ואחיו נתן רדפו אחרי אריאל אל תוך ביתו, וסכינים שלופות בידיהם. בבית ריסס אחיו של הנאשם את אמו של אריאל בגז מדמיע ואיים עליה ועל אביו. כתב האישום אינו מפרט את הרקע למעשה, או מה היתה כוונתם של הנאשם ואחיו לעשות לאריאל, לו היו מצליחים לתפוס אותו בטרם נחלצה אמו לעזרתו. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הסביר את מעשיו בכך שיומיים קודם לכן אריאל ידה אבנים לעברו ולעבר חבר, כאשר השניים רכבו על אופנוע, וכוונתו של הנאשם היתה לנקום בו. מכל מקום, גם ללא האמור בתסקיר, לא קשה לשער מה זוממים לעשות שני אנשים המגיעים אל ביתו של אדם ורודפים אחריו וסכינים בידיהם.

חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות בריונית, אלימה ופורעת חוק מעין זו, או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה נמלצת בגנות האלימות, אשר אינה מגובה בעונש מרתיע, המעביר ליחיד ולרבים את המסר בדבר הפסול והאסור שבמעשים.

ר' למשל לענין זה ע"פ 4173/07, מדינת ישראל נ' פלוני, שם נפסק:

"ולגופו של עניין. רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

יתרה מכך, גם אם אצא מהנחה שלא היתה לנאשם ולאחיו כוונה קונקרטית לעשות שימוש בסכינים שהיו בידיהם, אין הדבר גורע מחומרת החזקת הסכינים: דרכו של ארוע אלים היא, כי אין לדעת כיצד יתפתח. המצאותו של סכין בידי אחד המשתתפים בתגרה עלולה לגרום לתוצאה קשה בהרבה מאשר המשתתפים עצמם צופים אותה או חפצים בה - וכבר היו דברים מעולם. זכורים ארועים לא מעטים, בהם ויכוח או קטטה על ענין של מה בכך הסתיימו בתוצאה טרגית, בשל כך שאחד הצדדים לאותו ויכוח היה מזוין בסכין - מדובר בהתנהגות אשר טמון בה פוטנציאל קטלני, והארוע היה עלול להסתיים בתוצאה טרגית.

ר' למשל האמור בע"פ 242/07, אובלימוב נ' מדינת ישראל, שם נפסק:

"ואכן אין צורך להכביר מלים על כך שסכין קוראת לשולף ולדוקר כשם שפירצה קוראת לגנב; "תת תרבות הסכין" על גילוייה השונים - מהחזקת סכין ועד לשימוש אלים בה - היא אורח תדיר, לא רצוי,

בבתי המשפט, לרבות בבית משפט זה; היא כבר גבתה לא מעט חיי אדם, ועל כן אין מנוס מענישה מרתיעה לגביה, בכל גילוייה."

באותו מקרה אושר גזר דין של תשעה חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של החזקת סכין ללא עבירה נלווית.

ר' גם דברי בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 5953-03-09, אבו לשין נ' מדינת ישראל

לא מצאנו עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא. הלכה היא כי בעבירות של נשיאת סכין יש מקום לגזור עונש של מאסר. אמנם קיימים מקרים חריגים בהם לא נגזר עונש כאמור, ואולם בדרך כלל, וגם כאשר מדובר בנאשמים ללא עבר פלילי, גוזרים בתי המשפט עונש של מאסר בפועל על אלו הנושאים על גופם סכין ללא צידוק סביר.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את הארוע הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שמונה חודשים ועד שנתיים וחצי.

מתחם העונש - הפרת הוראה חוקית

הנאשם היה אמור לשהות במעצר בית, בשל הליך שהתנהל נגדו בבית המשפט לתעבורה (אשר בסופו של יום הורשע בו ונגזר עליו עונש מאסר בפועל למשך שלושה חודשים ויום לצד מאסר מותנה ופסילה). הנאשם הפר את האמון שניתן בו ויצא חמש פעמים מביתו, אחת הפעמים לצורך ביצוע עבירות האלימות המתוארות מעלה.

התנהגות זו מעידה על העדר מורא חוק וזלזול בהליך השיפוטי וחותרת תחת האפשרות להורות על שחרורם של נאשמים לחלופת מעצר.

על בתי המשפט להעביר מסר ברור וחד, כי הפרת אמון גוררת אחריה ענישה מוחשית ומרתיעה, שאם לא כן, אין כל ערך בחלופת מעצר. יש להבהיר, כי החלטה על קביעת תנאי שחרור מחייבת את המשוחרר לעמוד בתנאים בצורה דווקנית, ואין בה כל מסר של קריצת עין, או "יהיה בסדר" ששולח בית המשפט למשוחרר.

מאותם הטעמים, יש לקבוע בגין עבירות אלו עונש מצטבר לכל עונש אחר, על מנת להעביר את המסר כי הפרת תנאי השחרור היא עבירה נפרדת ושונה מן העבירה בגינה הוטלו תנאי השחרור.

ביהמ"ש התייחס לעניין הפרת האמון שבבסיס עבירה זו בבש"פ 4977/13 מדינת ישראל נ' טאלב אלכשחר (15.07.2013):

"המשיב יצא מביתו בניגוד לתנאי השחרור... במעשיו הרים ועקר למעשה את אחת מאבני היסוד של חלופת המעצר - האמון שניתן בו. טבעם של מעשי ההפרה שביצע לכאורה מלמד על יחסו כלפי גורמי אכיפת החוק ועל העדר בסיס לתת בו אמון כי לא ישוב ויפר את תנאי השחרור."

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מכלול עבירות הפרת תנאי השחרור הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין מספר חודשים ועד שנה.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1995. רווק. קודם למעצרו עבד בעבודות מזדמנות שונות.

עמוד 3

חרף גילו הצעיר, צבר הנאשם לחובתו מספר הרשעות:

בשנת 2015 הורשע הנאשם בבית המשפט המחוזי בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש והוטלו עליו מאסר בפועל (לריצוי ממש) לתקופה של 70 יום וכן מאסר מותנה של ששה חודשים, שהוא בר הפעלה בגין הרשעתו.

בשנת 2016, אגב ניהול ההליכים בתיק זה, הורשע הנאשם בבית המשפט לתעבורה בעבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הוטלו עליו מאסר בפועל לתקופה של שלושה חודשים ויום, פסילת רשיון נהיגה ועונשים מותנים.

בשנת 2016 הורשע הנאשם בעבירת תקיפה ובחמש עבירת של הפרת הוראה חוקית והוטלו עליו מאסר מותנה וקנס.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם סובל מבעיות רגשיות ומפיגור שכלי קל, ומוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה בשל כך. עוד עולה, כי מדובר באדם בעל יכולות תפקודיות וחברתיות דלות, הנוטה להגרר אחרי אחרים לחברה שולית, וכך נקלע בגיל 16 למעורבות בפלילים.

כפי שציינתי למעלה, הנאשם הסביר את מעשיו ברצון לנקמה באריאל, משום שיידה אבנים לעבר הנאשם, עת רכב יומיים קודם לכן על אופנוע עם חבר.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את הודאתו במיוחס לו, גם אם באה לאחר שמיעת חלק ניכר מראיות המאשימה. כן זקפתי לזכותו את נסיבותיו האישיות המורכבות והמוגבלות השכלית ממנה הוא סובל. עוד זקפתי לזכות הנאשם את גילו הצעיר, ואת התקווה, כי יתעשת ויבין כי עליו לעלות על דרך חדשה בחייו ולהתרחק מעולם העבריינות.

לחובת הנאשם זקפתי את הרשעותיו הקודמות ואת העובדה שמאסר מותנה שהוטל עליו כחצי שנה קודם לכן (ביום 14.7.15) לא הרתיעו מלבצע את העבירות בהן הורשע.

נתון נוסף הפועל לחובת הנאשם הוא העובדה כי ביצע את העבירות בעת שהתנהל נגדו הליך פלילי בבית המשפט לתעבורה, בגינו שהה במעצר בית אותו הפר, עניין המלמד על היעדר מורא הדין.

לאור כל אלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש מאסר כולל בגין מכלול העבירות בהן הורשע, המשקף הטלת עונשים הנמצאים בצידם הבינוני של מתחמי העונש ההולם אותם קבעתי, תוך חפיפה משמעותית ביניהם. מהנימוקים אותם פרטתי למעלה, עונש המאסר הכולל אותו אשית על הנאשם, יצטבר לעונש מאסר של שלושה חודשים ויום אשר הוטל עליו בעת שהיה עצור בתיק שלפני. כמו כן, אפעיל מאסר מותנה שלחובת הנאשם, חלקו באופן חופף וחלק באופן מצטבר.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שנה מאסר בפועל.

ב. מפעיל מאסר מותנה של ששה חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 4088-01-14 ביום 14.7.15. עונש זה יופעל ארבעה חודשים במצטבר לעונש המאסר שבסעיף א' וחודשיים בחופף לו, כך שסך הכל

ירצה הנאשם ששה עשר חודשי מאסר בפועל.

עונש המאסר ירצה במצטבר לעונש של שלושה חודשי מאסר ויום שהוטל על הנאשם בתיק תעבורה 5221-10-15 ביום 10.7.16, ותקופת המאסר הכוללת שעליו לרצות היא תשעה עשר חודשי מאסר ויום. מימי המאסר ינוכו ימי מעצרו של הנאשם בתיק זה, והצדדים יגישו בענין הודעה עד ליום 2.10.16.

ג. שבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ד. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא עוון, הפרת הוראה חוקית או החזקת סכין, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אלול תשע"ו, 07 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.

חתימה